

Nr 203.

Av herr **Carlson** i Mölndal, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 31, med förslag till lag med vissa bestämmelser rörande hyra.

Då föregående års riksdag beslöt att icke förlänga giltighetstiden för lagen den 17 juni 1921 med vissa förändrade bestämmelser mot oskäligen hyresstegring m. m., torde, bland andra sakskalet som bidrog till detta beslut, den omständigheten, att uppsägning av hyresavtal kunde ske från hyresvärdarnas sida redan den 1 juli 1922, ha varit en mycket bidragande orsak. Med en 15 månaders lång uppsägningstid skulle man vinna dels en behövlig översikt av hela bostadsmarknaden, tillgång och efterfrågan å stora som små lägenheter, vidare innebar denna långa tid från uppsägnings- till avflyttningsdagen den för hyresgästerna stora förmånen, att en eventuell uppsägning kunde tagas med ro, ty någon anledning till panikstämning förelåg icke, då så lång tid disponerades till anskaffande av ny bostad.

Denna förhoppning, som knöts till riksdagens beslut, om betydelsen och förmånen för hyresgästerna, att få över ett års tid på sig för nyanskaffning av bostäder, synes i stor utsträckning ha blivit gäckad. Jag tillåter mig fästa riksdagens uppmärksamhet på det förhållandet, att Göteborgs fastighetsägareförening på sammanträde i juni månad förra året beslöt, och i stadens tidningar införde annons för kungörelse därom, att icke verkställa någon uppsägning av hyresgäster på ett så tidigt stadium. Härutöver vill jag framhålla, att någon nämnvärd uppsägning av hyresgäster i Göteborg ej heller förekommit till 1 okt. 1922 eller 1 jan. i år. Vidare har jag mig bekant, att fastighetsägarna i Stockholm förfarit på ungefär enahanda sätt och uraktlåtigt göra uppsägning i så god tid som riksdagen förutsatte.

Detta förhållande synes tyda på att fastighetsägarna icke komma att verkställa någon uppsägning före den *minimitid* som finnes bestämd i re-

spektive hyresavtal och som i regel utgör tre månader för smålägenheter. Genom ett sådant förfaringssätt skapa fastighetsägarna just fram den panikstämning på bostadsmarknaden i våra större städer, som riksdagen sökt förebygga.

I Kungl. Maj:ts proposition nr 31 med förslag till lag med vissa bestämmelser rörande hyra, avsedd att träda i kraft den 15 mars i år, finnes icke upptagen någon bestämmelse om en viss minsta uppsägningstid för dem som skola uppsägas till avflyttning den 30 september 1923.

Då jag hyser den uppfattningen, att en sådan lagbestämmelse vore ganska förmånlig för dem som sitta med tremånadskontrakt och eventuellt skola uppsägas till sagda datum, anser jag att en bestämmelse om sex månaders minsta uppsägningstid bör tillfogas nämnda lagförslag.

Socialstyrelsen erinrar mot en sådan bestämmelses införande bland annat, att då hyresavtal om smålägenheter allmänt stipulera kortare uppsägningstid än avtalen om större lägenheter, så skulle konkurrensen om smålägenheterna bli större. Vidare anföres att en uppsägningstid av sex månader ej skulle bli tillräckligt känd för allmänheten och på grund därav vålla besvärligheter.

Beträffande den första erinran skulle det enligt mitt förmenande dock vara en stor fördel för innehavare av smålägenheter att få en förlängd tid av tre månader att söka skaffa sig en ny bostad, och konkurrensen torde väl alltid bli densamma under ett givet bostadsbestånd. Ifråga om tidens olämplighet, beroende på att allmänheten ej skulle få kännedom om en sådan lagbestämmelse, så tror jag att läget på bostadsmarknaden i våra stora städer just nu och ännu en tid framåt är och blir sådant, att innehavare av smålägenheter se sig tvingade att ej företaga någon uppsägning.

Med stöd av det ovan anförda tillåter jag mig hemställa det riksdagen måtte besluta

om sådant tillägg till Kungl. Maj:ts proposition nr 31 med förslag till lag med vissa bestämmelser rörande hyra, att för uppsägning av hyresavtal, som skola utlöpa den 30 september 1923, bestämmas en minsta uppsägningstid av sex månader.

Stockholm den 1 februari 1923.

Vilh. Carlson,
Möln dal.